

„Bêêêê!“ Nič. — „Béééé!“ Zopet nič. Pa sta položili glavicí skupaj na zemljo v travo in naprej čakali.

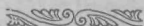
Tomažka je zaskrbelo: „Kam ste zašli? Ali ji je kdo odpeljal? Ukradel? Kaj bo doma z menoj?“

„Baca, baca!“ najprej prav tiho, toda vedno glasneje je klical ihtel in jokal. — — „Baca, baca! Backa! lhè, ihih.“ — „Bêêêê . . .“ „Baca!“ „Bêêêê . . .“ Ljubši kot najlepša godba mu je bil zdaj ta ovčji „bêêê.“ „Ji že imam, ji že imam.“ Hipoma je bil pri njiju. „O, ti reva! O, ti revica ti!“ božal je staro in mlado. „Zdaj pa le domov!“

Igrali so se pozneje pač tudi še, toda tako brezskrbno nikdar več, da bi pozabil pri tem Tomažek na krave. Čas je urno potekal, in kmalu se je približal semenj sv. Terezije v mestu. Takrat je bila največja kupčija za dorejeno drobnico. Tudi Glinarjev oče in Tomažek sta bila tisti dan pri malograjskem mlinu s svojima ovčama. Lahko in dobro sta prodala rejeno blago. Končno stopita še nekoliko po semnju, da vidi, kako je drugje in po čem? „Lejga Slevca, ali si zopet tukaj?“ „I seveda. Ali ne veš, kjer je koštrun, je tudi Slevce blizu.“

„Ravno sedaj sem prodal tisto tvoje dvoje. Dobro kupčijo sva naredila s fantom.“ „Saj sem vedel. Kajne, bova pa na spomlad spet udarila.“ „Bova, če Bog da!“

Ferdinand Gregorec.

Na poljani.

Vetrec - nagajivec
Čez poljano veje
In čebelici se
Škodoželjno smeje,
Ker medú ne more
V cvetnih čašah brati
In vrniti z njim se
K domu, v panj bogati.

„Nehaj, nagajivec,
Prav lepo te prosim,
Da za zimo hrane
Sladke si nanosim!“

Vse zastonj! Še hujše
Nagajivec piha,
Da zeleni gozdič
Maje se in vzdihá.
Cvetke drobnoliste
Pa se veselijo:
Oj, nerade menda
Drugim strd delijo.
In zato kramljajo,
Kot bi pesmi pele,
In se nam smehljajo,
Kot zlato bi štele . . .

Semjonov.

